

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Mgr. Radimem Kadlčákem ve věci

žalobce: **V. E.**, narozený X
státní příslušnost Mongolsko
bytem X

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 4. 2025, č. j. MV-38443-4/SO-2025,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného dne 14. 4. 2025, č. j. MV-38443-4/SO-2025, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno usnesení Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „OAMP“), ze dne 17. 1. 2025, č. j. OAM-24191-8/DP-2024, kterým bylo podle § 66 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), zastaveno správní řízení o žádosti žalobce o vydání povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem společného soužití rodiny na území dle § 42a zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), neboť žalobce v určené lhůtě

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

neodstranil podstatné vady žádosti, které bránily pokračování v řízení. Současně žalobce navrhl, aby soud žalovanému uložil povinnost nahradit mu náklady soudního řízení.

Žaloba

2. Žalobce v žalobě nejprve stručně zrekapituloval dosavadní průběh věci. Následně obecně namítl „*nesprávné hodnocení předložených důkazních prostředků*“ a nepřezkoumatelnost úvahy žalovaného „*ve vztahu k přiměřenosti dopadů napadeného rozhodnutí*“. Dle žalobce je tedy napadené rozhodnutí v rozporu se zákonem o pobytu cizinců, zasahuje do jeho základních lidských práv, jakož i práv jeho rodiny, a je také v rozporu s požadavky na dobrou správu, neboť bylo založeno pouze na formálním posouzení – tj. bez skutečného hodnocení individuální situace žalobce. Žalobce též doplnil, že je napadené rozhodnutí v rozporu s nejlepším zájmem dítěte.
3. Žalobce dále namítl porušení práva na spravedlivý proces, jelikož mu OAMP nebyla dána možnost seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí, čímž byl porušen konkrétně § 36 odst. 3 správního řádu.
4. Výzva k odstranění vad žádosti žalobce pak byla dle jeho názoru nesrozumitelná ve smyslu „*co a kdy má doložit*“, přičemž nebyla přizpůsobena ani jeho jazykovým možnostem.
5. Žalovaný měl poté nezákonně odmítnout žalobcem později doložené důkazy, byť správní řízení tvoří jeden celek. Napadené rozhodnutí tak bylo založeno na neúplných skutečnostech.
6. Závěrem žalobce namítl, že žalovaný nezohlednil konkrétní životní situaci žalobce a jeho rodiny (složitou rodinnou a ekonomickou situaci), což vedlo toliko k omluvitelnému zpoždění splnění jeho povinností.
7. Napadeným rozhodnutím pak došlo k zásahu do práva na rodinný život žalobce, neboť hrozí jeho odloučení od dětí a přerušování rodičovské péče žalobcem.

Vyjádření žalovaného k žalobě

8. V písemném vyjádření k žalobě žalovaný navrhl žalobu zamítnout pro její nedůvodnost. Současně připomněl, že řízení o žádosti žalobce o vydání povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem společného soužití rodiny na území bylo podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu zastaveno, neboť ten i přes výzvu k odstranění vad žádosti ze dne 15. 7. 2024 nedoložil doklad o zajištění ubytování po dobu pobytu na území a doklad o úhrnném měsíčním příjmu rodiny po sloučení odpovídající podmínkám stanoveným v § 42b odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců. Následně žalovaný konstatoval, že napadené rozhodnutí není nezákonné, není věcně nesprávné a není ani vnitřně rozporné či nepřezkoumatelné. Žádné z (procesních) práv žalobce dle názoru žalovaného nebylo porušeno a stav věci byl zjištěn v souladu s § 3 správního řádu. Z napadeného rozhodnutí též plynou jasné důvody, které žalovaného vedly k zastavení daného správního řízení, jak vyžaduje § 68 odst. 3 správního řádu. Správní orgány tedy v řešeném případě postupovaly v souladu se základními zásadami správního řízení.
9. Žalovaný poté uvedl, že v projednávaném případě byly naplněny zákonné důvody pro zastavení správního řízení podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu, a proto byl OAMP povinen správní řízení zastavit, což zároveň nelze označit za formalismus. S ohledem na zásadu koncentrace řízení zakotvenou v § 82 odst. 4 správního řádu pak žalovaný nepřihlédl

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

k dokladům připojeným k odvolání žalobce, neboť ten neuvedl žádné relevantní důvody, které mu bránily v doložení požadovaných dokladů již v řízení před OAMP. Podle názoru žalovaného přitom žalobce mohl do vydání prvostupňového rozhodnutí požadované doklady doložit.

10. Následně žalovaný podotknul, že žalobci není napadeným rozhodnutím nijak bráněno ve styku s jeho dětmi a manželkou, přičemž mu není ani v budoucnu znemožněno požádat o nové pobytové oprávnění. Nezletilé děti žalobce a jeho manželka na území pobývají na základě povolení k trvalému pobytu, přičemž zde tak bude o děti řádně postaráno. K tomu žalovaný dále doplnil, že Úmluva o právech dítěte v čl. 9 odst. 3 (resp. i v čl. 10 odst. 2) připouští i oddělení dítěte od rodičů s tím, že je uznáno právo dítěte udržovat pravidelné osobní kontakty s oběma rodiči, ledaže by to bylo v rozporu se zájmy dítěte.
11. Ke zbytku žalobních tvrzení, jakož i v podrobnostech, pak žalovaný v plném rozsahu odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, ve kterém vyložil veškeré své úvahy ve věci.

Posouzení věci soudem

12. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), bez jednání, neboť žalovaný uvedl, že souhlasí s projednáním věci bez nařízení jednání a žalobce nesdělil do dvou týdnů od doručení výzvy soudu svůj nesouhlas s takovýmto projednáním, ačkoliv byl ve výzvě výslovně poučen, že nevyjádří-li se v dané lhůtě, má se za to, že souhlas s rozhodnutím bez jednání uděluje.
13. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a v § 75 odst. 2 věty první citovaného zákona. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během třicetidenní lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 71 odst. 2 a § 72 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 172 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s.
14. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu posuzované věci dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
15. Soud úvodem vlastního posouzení věci připomíná, že správní soudnictví je ovládáno zásadou dispoziční a koncentrační. Od žalobce, který vymezuje hranice soudního přezkumu, se tudíž oprávněně žádá procesní zodpovědnost. Soud nesmí nahrazovat jeho projev vůle a vyhledávat vady napadeného správního aktu. Jinak řečeno, žalobce je povinen jím spatřované důvody nezákonnosti žalovaného rozhodnutí v žalobě explicitně uvést a vymezit tím soudu rozsah kontroly správního rozhodnutí (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2007, č. j. 8 Afs 55/2005-74, nebo ze dne 30. 4. 2012, č. j. 4 As 5/2012-22). Soud je následně takovýmto vymezením žalobních bodů vázán, přičemž rozhodnutí nemůže (až na výjimky) přezkoumat z důvodů, které nebyly uplatněny (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 2. 2008, č. j. 7 Afs 216/2006-63). K tomu soud poukazuje na rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78, v němž bylo konstatováno, že „[m]íra precizace žalobních bodů do značné míry určuje i to, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane. Čím je žalobní bod – byť i vyhovující – obecnější, tím obecněji k němu může správní soud přistoupit a posuzovat jej. Není naprosto namístě, aby soud za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty či vybíral z reality skutečnosti, které žalobu podporují. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by funkci žalobceva advokáta.“ (srov. také rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 12. 2008, č. j. 7 As 17/2008-60, ze dne 20. 9. 2022, č. j. 4 Afs 306/2020-70, nebo ze dne 15. 11. 2022, č. j. 1 Afs 142/2022-49).

16. V návaznosti na shora popsané pak soud s odkazem na ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu uvádí, že zcela obecná žalobní tvrzení o tom, že žalovaný nesprávně hodnotil žalobcem předložené důkazy, že je napadené rozhodnutí v rozporu se zákonem o pobytu cizinců a zasahuje do základních lidských práv žalobce a jeho rodiny a že je též v rozporu s požadavky na dobrou správu, bylo třeba ve věci považovat za natolik neurčitá, že se jimi soud nebyl vůbec schopen zabývat, neboť žalobce nijak neozřejmil, v čem konkrétně by tato pochybení měla spočívat. Jinak řečeno, takto povšechným způsobem uplatněné námitky nebylo možno považovat za řádně uplatněné žalobní body (srov. např. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005-58, a rozsudky téhož soudu ze dne 23. 5. 2018, č. j. 6 Azs 88/2018-38, ze dne 12. 5. 2022, č. j. 8 As 64/2020-39, ze dne 23. 9. 2021, č. j. 3 As 405/2019-41, nebo ze dne 6. 1. 2022, č. j. 3 As 324/2021-33). Soud přitom nebyl povinen ani oprávněn za žalobce domýšlet konkrétní argumentaci ve smyslu jednoznačného vylíčení toho, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měly správní orgány vůči němu dopustit v rámci vydání žalobou napadeného rozhodnutí.
17. Soud k tomu opětovně připomíná, že dle § 75 odst. 2 s. ř. s. přezkoumává napadené rozhodnutí v mezích řádně uplatněných žalobních bodů. Bylo tak pouze na žalobci samotném, aby patřičně nastavil rámec přezkumu a dostatečně určité popsal, v čem je rozhodnutí žalovaného nezákonné, neboť není namístě, aby soud za žalobce spekulativně domýšlel jeho argumenty či vybíral z reality skutečnosti, které žalobu podporují, popř. sám vyhledávat vady napadeného správního aktu.
18. K nadepsaným blíže neodůvodněným tvrzením žalobce poté soud toliko pro úplnost a v odpovídající rovině obecnosti doplňuje, že po prostudování obsahu správního spisu a napadeného rozhodnutí neshledal, že by dotčené rozhodnutí žalovaného bylo v řešeném případě vydáno v rozporu se zákonem o pobytu cizinců či správním řádem, popř. že by bylo učiněno v rozporu s požadavky na dobrou správu. Rovněž tak soud nevyhodnotil, že by byly žalobcem předložené důkazy žalovaným nesprávně hodnoceny a že by napadené rozhodnutí zasáhlo do základních lidských práv žalobce a jeho rodiny, jak o tom bude ostatně i níže pojednáno.
19. Následně se soud zabýval namítanou nepřezkoumatelností napadeného rozhodnutí, a to konkrétně ve vztahu k odůvodnění stran přiměřenosti dopadů tohoto rozhodnutí.
20. Podle § 68 odst. 3 věty první správního řádu platí, že v odůvodnění rozhodnutí se uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.

21. S odkazem na výše citované ustanovení správního řádu soud konstatuje, že z odůvodnění rozhodnutí musí být vždy zřejmé, z jakých skutkových zjištění správní orgán ve vztahu k jím vyhlášenému výroku vycházel a na základě jakého právního názoru k závěrům o něm dospěl. Správní rozhodnutí, které takovouto skutkovou a právní úvahu neobsahuje, je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, neboť nemůže plnit svoji základní funkci, tedy osvětlit účastníkům řízení, na základě jakých skutečností bylo rozhodnuto tak, jak je uvedeno v jeho výroku (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2007, č. j. 6 Ads 87/2006-36, nebo ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 As 10/2005-298). Současně je ovšem nutné zdůraznit, že nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí, nelze-li v něm zjistit jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006-74). Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je tedy vyhrazeno pouze těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat. Upozornit lze též na závěry vyslovené Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 12. 5. 2010, č. j. 8 As 60/2009-73, dle kterého „*účelem soudního přezkumu není lpění na formální dokonalosti správních rozhodnutí, ale účinná ochrana veřejných subjektivních práv adresátů veřejné správy*“.
22. Vycházejí z dříve popsaného je pak v projednávaném případě třeba uvést, že z napadeného rozhodnutí ve spojení s rozhodnutím prvostupňovým je z hlediska přezkoumatelnosti jednoznačně možné vysledovat úsudek správních orgánů, které srozumitelným a přehledným způsobem zdůvodnily, z jakých důvodů a na základě jakých konkrétních ustanovení zákona daný případ řešily. Žalovaný se přitom v napadeném rozhodnutí zcela odpovídajícím způsobem zabýval i žalobcem namítanou otázkou přiměřenosti dopadů učiněného rozhodnutí do jeho rodinného života (viz str. 9 až 10 napadeného rozhodnutí). V tomto ohledu žalovaný jasně konstatoval, že u dané formy procesního rozhodnutí obecně nepřichází v úvahu posouzení přiměřenosti jeho dopadů do soukromého a rodinného života účastníka řízení, neboť se o věci samé meritorně nerozhoduje. OAMP tak dle žalovaného o předmětné žádosti žalobce pro neodstranění jejích podstatných vad, které bránily pokračování v řízení, nemohl rozhodnout jinak než řízení usnesením zastavit. V posuzovaném případě dle žalovaného zároveň nebylo vůbec namístě, aby OAMP z úřední činnosti (resp. při neaktivitě žalobce) vyhledával a zkoumal soukromé a rodinné vazby žalobce. Posouzení přiměřenosti dopadů napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce (ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců) tedy bylo dle žalovaného z povahy věci vyloučeno. Žalovaný rovněž vyložil, že právní řád České republiky nezakotvuje právo cizince na pobyt na jejím území. Povšechná námitka žalobce týkající se nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí v části týkající se přiměřenosti dopadů tohoto rozhodnutí proto nebyla soudem shledána za důvodnou.
23. Ostatně žalobce spíše než s absencí úvah žalovaného ve smyslu nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí nesouhlasil právě s vlastními závěry žalovaného, resp. OAMP, o důvodech, pro které bylo rozhodnuto o zastavení dotčeného správního řízení o předmětné žádosti žalobce. Žalobce tedy polemizoval s konkrétními závěry správních orgánů ve věci, když v zásadě namítl nesprávnost učiněného hodnocení, což však samo o sobě svědčí o přezkoumatelnosti odůvodnění namítaných rozhodnutí. Správnost či nesprávnost právních názorů správních orgánů však není otázkou přezkoumatelnosti rozhodnutí, nýbrž jeho zákonnosti.

24. Soud tedy v kontextu shora popsaného uzavírá, že ze žalobou napadeného rozhodnutí ve spojení s prvostupňovým usnesením OAMP je najisto seznatelné, z jakých důvodů došlo k zastavení dotčeného řízení, a to konkrétně pro nedoložení potřebných dokladů žalobcem. Zároveň soud neshledal, že by hodnocení správních orgánů nemělo oporu ve správním spisu, jak bude ostatně i dále vyloženo.
25. Následně se soud zabýval samotným meritem sporu mezi účastníky řízení, kterým byla otázka, zda v případě žalobce byly splněny podmínky pro zastavení řízení o jeho žádosti podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu.
26. Ze správního spisu soud zjistil tyto podstatné skutečnosti. Žalobce na území České republiky pobýval od roku 2019 na základě vydaného povolení k dlouhodobému pobytu formou zaměstnanecké karty; naposledy s platností od 1. 8. 2022 do 31. 7. 2024. Dne 15. 7. 2024 podal žalobce na pracovišti OAMP žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny na území podle § 42a zákona o pobytu cizinců. K předmětné žádosti žalobce doložil průkaz pojištěnce Všeobecné zdravotní pojišťovny České republiky s platností do X, oddací list ze dne X a cestovní doklad č. X s platností do X. Protože žalobce k podané žádosti nedoložil veškeré zákonem požadované náležitosti, byl podle § 45 odst. 2 správního řádu vyzván OAMP výzvou ze dne 15. 7. 2024 k odstranění vad této žádosti, a to konkrétně k doložení dokladu o zajištění ubytování po dobu pobytu na území a dokladu prokazujícího že souhrnný měsíční příjem rodiny po sloučení odpovídá podmínkám uvedeným v § 42b odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců. Současně byl žalobce poučen o možných negativních důsledcích v případě neodstranění vad dané žádosti. K odstranění vad žádosti pak byla žalobci stanovena lhůta 30 dnů od doručení výzvy, která byla žalobci předána osobně na pracovišti OAMP dne 15. 7. 2024. Lhůta k doložení požadovaných dokladů tak byla stanovena do 14. 8. 2024. Dne 15. 8. 2024 OAMP obdržel žádost žalobce o prodloužení lhůty určené k odstranění vad žádosti odůvodněnou tím, že nemůže včas doložit požadované doklady, neboť jeho zaměstnavatel mu zatím nemůže poskytnout pracovní smlouvu, kterou žalobce může získat až po obdržení pracovního povolení, které mu dosud nebylo vydáno. Dne 12. 9. 2024 doložil žalobce OAMP pojistnou smlouvu o komplexním zdravotním pojištění cizinců ze dne 11. 9. 2024 s dobou platnosti do 11. 9. 2025 včetně dokladu o zaplacení pojistného. OAMP poté vyhověl žádosti žalobce usnesením ze dne 24. 10. 2024, kterým žalobci stanovil v návaznosti na uplynutí lhůty určené ve výzvě k odstranění vad za stejným účelem další navazující lhůtu do 15. 11. 2024. Toto usnesení si žalobce v úložní době nevyzvedl, a tudíž bylo žalobci doručeno ve smyslu § 24 odst. 1 správního řádu. Vzhledem k tomu, že žalobce neodstranil vytýkané vady jeho žádosti, naplnil tak důvody pro zastavení předmětného správního řízení. OAMP proto správní řízení o žádosti žalobce prvostupňovým rozhodnutím zastavil. Dne 30. 1. 2025 pak žalobce podal proti usnesení OAMP o zastavení řízení odvolání doplněné o přílohy – konkrétně o pracovní smlouvu manželky a pokyn k jejímu dočasnému přidělení agenturou práce, mzdové listy manželky, rozpis prokazující čerpání rodičovského příspěvku a příspěvku na děti, nájemní smlouvu a doklad o zálohách na elektřinu. Toto odvolání žalobce však bylo žalovaným následně zamítnuto žalobou napadeným rozhodnutím, jak už toto bylo shora rekapitulováno.
27. Podle § 42b odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců je cizinec k žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny povinen předložit náležitosti uvedené v § 31 odst. 1 písm. a), d), e) a g).

28. Dle § 31 odst. 1 písm. d) téhož zákona je cizinec k žádosti o udělení víza k pobytu nad 90 dnů povinen předložit doklad o zajištění ubytování po dobu pobytu na území.
29. Podle § 42b odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců je cizinec k žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny povinen předložit doklad prokazující, že úhrnný měsíční příjem rodiny po sloučení nebude nižší než součet 1. částek životních minim členů rodiny a 2. nejvyšší částky normativních nákladů na bydlení stanovených pro účely příspěvku na bydlení zvláštním právním předpisem nebo částky, kterou cizinec prokáže jako částku skutečných odůvodněných nákladů vynakládaných na bydlení rodiny; na požádání je cizinec povinen předložit též prohlášení o zproštění povinnosti mlčenlivosti finančního úřadu, a to v plném rozsahu údajů, za účelem ověření úhrnného měsíčního příjmu rodiny; pokud cizinec předložil k žádosti doklad o příjmu člena rodiny, je povinen na požádání předložit též jeho prohlášení o zproštění povinnosti mlčenlivosti. Za příjem se považuje příjem započitatelný podle zákona o životním a existenčním minimu, s výjimkou jednorázového příjmu, přídavku na dítě, podpory v nezaměstnanosti, podpory při rekvalifikaci a dávek v systému pomoci v hmotné nouzi; pro účely výpočtu příjmu se § 8 odst. 2 až 4 zákona o životním a existenčním minimu nepoužije.
30. Podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu správní orgán usnesením řízení o žádosti zastaví, jestliže žadatel v určené lhůtě neodstranil podstatné vady žádosti, které brání pokračování v řízení.
31. Z výše uvedené právní úpravy tak jednoznačně vyplývá, že zákon o pobytu cizinců stanoví povinnost předložit k žádosti o dlouhodobý pobyt za účelem sloučení rodiny mj. doklad o zajištění ubytování po dobu pobytu na území a doklad o úhrnném příjmu rodiny. Možnost členského státu požadovat takové doklady po žadateli zakotvuje též čl. 7 odst. 1 směrnice Rady 2003/86/ES o právu na sloučení rodiny. Tyto doklady totiž umožňují správním orgánům posoudit zájem žadatele pobývat na českém území s protichůdným zájmem státu regulovat počet cizinců na svém území za účelem ochrany ekonomické, politické a bezpečnostní stability. Konkrétně doklady potvrzující zajištění ubytování po dobu pobytu a úhrnný měsíční příjem rodiny v minimální výši stanovené podle § 42b odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců umožňují minimalizovat riziko, že se cizinec stane přítěží pro sociální systém České republiky (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 3. 2021, č. j. 3 Azs 4/2020-41).
32. Soud dále upozorňuje na fakt, že se v projednávané věci jednalo o správní řízení, které bylo zahájeno na žádost žalobce. V rámci tohoto řízení tudíž ležela primární povinnost jednat aktivně právě na žalobci jako žadateli, nikoliv na správních orgánech. Uvedené mimo jiné znamená nutnost předkládat doklady, jejichž předložení žadateli (zde žalobci) ukládá přímo zákon (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 8. 2019, č. j. 9 Azs 66/2018-58, ze dne 12. 3. 2015, č. j. 9 Azs 12/2015-38, ze dne 29. 8. 2016, č. j. 7 Azs 99/2016-36, ze dne 15. 5. 2019, č. j. 8 Azs 249/2018-57, nebo ze dne 15. 11. 2017, č. j. 8 Azs 111/2017-36). Pokud tedy žalobce jako žadatel zůstal v řízení o žádosti nečinný, pak jde tato nečinnost plně k jeho tíži (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 11. 2019, č. j. 7 Azs 345/2019-22). Jinými slovy, pokud žadatel nekoná, pak to pro něj může mít negativní následky, které si však způsobuje sám svou vlastní nečinností.
33. Jak je přitom zřejmé z obsahu správního spisu, žalobce v daném případě podal svou žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem společného soužití rodiny dne 15. 7. 2024, aniž by k ní připojil zákonem o pobytu cizinců výslovně

požadované doklady dle § 42b odst. 1 písm. a) a d) zákona o pobytu cizinců ve spojení s § 31 odst. 1 písm. d) téhož zákona – tj. konkrétně doklad o zajištění ubytování po dobu pobytu na území a doklad o úhrnném měsíčním příjmu rodiny po sloučení. OAMP tak ve věci zcela správně podle § 45 odst. 2 správního řádu žalobce dne 15. 7. 2024 vyzval k odstranění vad žádosti, které ve výzvě zcela srozumitelně a řádně specifikoval, přičemž tak žalobci jasně vyložil, jaké doklady je třeba doložit. K jejich doložení žalobci poskytl dostatečnou lhůtu 30 dnů od doručení výzvy a rovněž jej poučil o případných negativních důsledcích neodstranění specifikovaných nedostatků podané žádosti. Žalobce však do vydání prvostupňového usnesení OAMP dne 17. 1. 2025 požadované doklady nedoložil, přestože bylo vyhověno jeho písemné žádosti o prodloužení lhůty učiněné dne 15. 8. 2024, kdy byla další lhůta k odstranění vad žádosti stanovena do 15. 11. 2024.

34. Žalobci tak nebylo možno přisvědčit ve zcela obecném tvrzení, že výzva k odstranění vad žádosti byla nesrozumitelná ve smyslu „co a kdy má doložit“, a že nebyla přizpůsobena jeho jazykovým možnostem. Předmětná výzva totiž dle soudu byla v tomto ohledu naprosto konkrétní, jednoznačná a formulována tak, aby jí žadatel porozuměl. Tím spíše jí měl porozumět žalobce, který na území České republiky pobýval od roku 2019 na základě zaměstnanecké karty, a tudíž pro něj správní řízení stran zajištění jeho pobytového oprávnění na území nebylo neznámé. Navíc na danou výzvu písemně reagoval v českém jazyce, avšak toliko žádostí o prodloužení lhůty k odstranění vad jeho žádosti. Nutno k tomu poukázat i na skutečnost, že sám žalobce v této žádosti popsal, že *„u mé žádosti chyběly některé dokumenty, které mám předložit do 30 dnů. (...) Důvodem, proč nemohu dokumenty včas doložit, je to, že můj zaměstnavatel mi zatím nemůže poskytnout pracovní smlouvu.“* Soud tak na tomto základě dospěl k závěru, že žalobce nijak relevantně nezpochybnil, že by pro něj byl obsah odkazované výzvy nesrozumitelný či nejasný, přičemž se na základě nadepsaných okolností seznatelně jednalo o argument značně účelový, jdoucí proti obsahu podávajícímu se ze správního spisu, resp. podáním samotného žalobce. Dle soudu tedy ve věci nedošlo k porušení § 4 odst. 2 správního řádu. Zde je třeba upozornit i na to, že dle § 16 odst. 1 věty první správního řádu platí, že se v řízení jedná a písemnosti se vyhotovují v českém jazyce. Z odst. 3 téhož ustanovení se současně podává, že každý, kdo prohlásí, že neovládá jazyk, jímž se vede jednání (pozn. soudu – k čemuž však v posuzované věci nedošlo), má právo na tlumočníka zapsaného v seznamu tlumočnicků, kterého si obstará na své náklady. V řízení o žádosti si žadatel, který není občanem České republiky, obstará tlumočníka na své náklady sám, nestanoví-li zákon jinak.
35. Soud pak v nadepsaných souvislostech uvádí, že Nejvyšší správní soud již dříve v rozsudku ze dne 10. 3. 2010, č. j. 6 As 57/2009-72, judikoval, že správní řád obecně spojuje s žadatelovou nečinností zastavení řízení dle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu. V rozsudku ze dne 28. 7. 2016, č. j. 2 Azs 76/2015-24, Nejvyšší správní soud dále konstatoval, že *„správní řád obecně spojuje s žadatelovou nečinností zastavení řízení ve smyslu § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu. V této souvislosti je však třeba zdůraznit, že řízení lze zastavit jedině tehdy, pokud jsou vady takové intenzity, že právě kvůli nim nelze v řízení pokračovat. Důvodem pro zastavení řízení tedy není jakákoliv vada formální, např. vada v označení správního orgánu, ale pouze taková vada, která svou povahou skutečně brání pokračování v řízení, resp. brání tomu, aby bylo možné žádost z obsahového hlediska projednávat. V posuzovaném případě se jednalo o doklady, které byl žalobce k žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání povinen předložit ze zákona (...). Jejich nedoložení tak ve svém důsledku znamenalo nemožnost tyto podklady z formálního i obsahového hlediska posoudit, a proto lze konstatovat, že žalobce neodstranil podstatné vady žádosti. Správní orgán I. stupně pak v odůvodnění svého rozhodnutí*

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

tuto skutečnost dostatečně zdůvodnil, když v nedoložení zcela konkrétních zákonem požadovaných podkladů k žádosti o prodloužení platnosti dlouhodobého pobytu za účelem podnikání shledal podstatnou vadu předmětné žádosti bránící pokračování řízení. (...) Toto zjištění pak zcela postačovalo pro aplikaci právní normy umožňující zastavení řízení o předmětné žádosti podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu.“

36. Soud poté shrnuje, že žalobce v projednávaném případě nedoložil zákonem požadované dokumenty nejen spolu se žádostí, jak stanoví § 42b odst. 1 písm. a) a d) zákona o pobytu cizinců, avšak ani v průběhu následujícího období ode dne podání žádosti (tj. 15. 7. 2024) do konce prodloužené lhůty k odstranění vad určené OAMP (tj. do 15. 11. 2024), ale ani do dne vydání samotného prvostupňového rozhodnutí (tj. do 17. 1. 2025). Žalobce byl přitom už ve výzvě k odstranění vad srozumitelně a řádně poučen o tom, že v případě nedoložení zákonem požadovaných podkladů v určené lhůtě bude řízení o jeho žádosti zastaveno. Nedoložení požadovaných dokladů pak ve svém důsledku znamenalo nemožnost tyto podklady z formálního i obsahového hlediska posoudit, tedy se meritorně zabývat samotnou žádostí (srov. také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 3. 2018, č. j. 2 Azs 413/2017-29). Soud proto konstatuje, že žalobce neodstranil podstatné vady žádosti, přičemž tyto vady bránily OAMP pokračovat v řízení. Jinak řečeno, OAMP nemohl bez doložení výše uvedených dokladů obsahově posoudit žádost žalobce, a věc tak meritorně rozhodnout. OAMP tudíž postupoval v posuzované kauze správně, jestliže zastavil řízení o žádosti po marném uplynutí lhůty pro odstranění podstatných vad žádosti dle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu. Soud se tak neztotožnil s povšechným tvrzením žalobce o tom, že byl postup správních orgánů přepjatě formalistický, neboť se za daných okolností jednalo o postup zcela zákonný a správný.
37. Následně soud přistoupil k hodnocení námitky žalobce stran procesního pochybení OAMP, jež mělo spočívat v tom, že žalobci neumožnil seznámit se s podklady pro vydání prvostupňového rozhodnutí.
38. Podle § 36 odst. 3 věty první správního řádu platí, že nestanoví-li zákon jinak, musí být účastníkům před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí; to se netýká žadatele, pokud se jeho žádosti v plném rozsahu vyhovuje, a účastníka, který se práva vyjádřit se k podkladům rozhodnutí vzdal.
39. V daném kontextu soud ve stručnosti upozorňuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 11. 2016, č. j. 9 Azs 210/2016-48, ve kterém byla řešena otázka, zda v případě rozhodnutí o zastavení řízení o žádosti dle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu (pozn. soudu - konkrétně žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny) stíhá správní orgán povinnost postupovat podle § 36 odst. 3 správního řádu, přičemž tak musí být účastníku řízení dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. Nejvyšší správní soud přitom dospěl k závěru, že uvedené ustanovení se týká pouze meritorních rozhodnutí, tedy takových, jimiž se zakládá, mění nebo ruší práva anebo povinnosti jmenovitě určené osoby nebo v určité věci prohlašuje, že taková osoba práva nebo povinnosti má, anebo nemá. Rozhodnutí o zastavení řízení ve smyslu § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu však rozhodnutím ve věci není, neboť k němu dochází z důvodu nečinnosti žadatele. K meritornímu přezkumu oprávněnosti žádosti tak vůbec nedojde, jelikož správní orgán nemá k dispozici podklady, na základě kterých by splnění podmínek mohl posoudit. Zastavení řízení je poté pouze procesním důsledkem nespolutržení žadatele se správním orgánem. Stejně tak v rozsudku ze dne 29. 5. 2023, č. j. 3 Azs 248/2022-36, Nejvyšší správní soud vyslovil, že „*usnesení o zastavení řízení nelze*

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

považovat za rozhodnutí ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu, podle něhož musí být účastníkům před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. Ve chvíli, kdy správní orgán umožňuje účastníkům se s podklady seznámit je zřejmé, že věc může být ukončena. Smyslem je „umožnit účastníkovi řízení, aby ve fázi ‚před vydáním rozhodnutí‘ mohl uplatnit své výhrady, resp. učinit procesní návrhy tak, aby rozhodnutí skutečně vycházelo ze spolehlivě zjištěného stavu věci“ (srov. rozsudek ze dne 14. 11. 2003, č. j. 7 A 112/2002–36, č. 303/2004 Sb. NSS). Rozhodnutím se však rozumí rozhodnutí meritorní, tedy ve věci samé. Citované ustanovení se nevztahuje na rozhodnutí procesního charakteru, jako je právě usnesení o zastavení řízení.“ (srov. též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 11. 2023, č. j. 3 Azs 412/2021-77).

40. S uvedenými právními názory se zdejší soud plně ztotožňuje a ve věci uzavírá, že OAMP nebyl za vyvstalých okolností povinen dát žalobci možnost seznámit se s podklady pro rozhodnutí, jež mělo toliko povahu procesního rozhodnutí (srov. též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 5. 2017, č. j. 7 Azs 46/2017-28).
41. V tomto kontextu je žalobce třeba upozornit i na skutečnost, že v právě projednávané věci tvořily součást spisu toliko podklady předložené přímo jím samotným (vyjma výpisu z evidence cizinců) a dále listiny o procesních úkonech (např. výzva k odstranění vad žádosti a usnesení o prodloužení lhůty k odstranění vad žádosti), jež mu byly ostatně také doručeny. Ve všech případech se tedy jednalo o dokumenty, které žalobci měly být známy. Nad rámec již shora popsaného tak nelze hovořit o újmě na procesních právech žalobce ani na základě tohoto (byť zásadně podružného) faktu.
42. Dále se soud zabýval povšechně uplatněnou námitkou žalobce o tom, že měl žalovaný v rámci odvolacího řízení nezákonně odmítnout jím později doložené důkazy.
43. Podle § 82 odst. 4 věty první správního řádu platí, že se k novým skutečnostem a k návrhům na provedení nových důkazů, uvedeným v odvolání nebo v průběhu odvolacího řízení, přihlédne jen tehdy, jde-li o takové skutečnosti nebo důkazy, které účastník nemohl uplatnit dříve.
44. K tomu soud předně odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 5. 2022, č. j. 8 Azs 38/2020-64, v němž bylo vyloženo, že *„účelem zásady koncentrace je, aby byly veškeré podstatné námitky ze strany účastníků řízení uplatněny již v řízení v prvním stupni. Striktně vzato, odvolatel skutečnosti, které mohly být uplatněny dříve, namítat může, ale správní orgán k nim nepřihlédne. (Potěšil, L. In: Potěšil, L. a kol. Správní řád. 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2020, s. 462). Tento cíl je společný bez ohledu na to, zda správní řízení končí vydáním meritorního, nebo procesního rozhodnutí.“* Nejvyšší správní soud také k obdobným skutkovým okolnostem v rozsudku ze dne 29. 8. 2016, č. j. 7 Azs 99/2016-36, poznamenal, že *„žalovaný na základě podaného odvolání přezkoumával postup a rozhodnutí ministerstva, tj. vycházel ze skutkového a právního stavu v době vydání napadeného usnesení o zastavení řízení. Jak bylo výše uvedeno, předmětné usnesení bylo vydáno v souladu se zákonem, neboť stěžovatel neodstranil podstatné vady své žádosti, které bránily pokračování v řízení. Skutečnost, že tak učinil až dodatečně v průběhu odvolacího řízení, na tom nemůže nic změnit, neboť chybějící listiny stěžovatel mohl a měl předložit v průběhu řízení v prvním stupni. Tyto listiny proto nelze považovat za nové důkazy podle § 82 odst. 4 správního řádu, ke kterým by bylo možno přihlédnout v průběhu odvolacího řízení.“* Současně v tomto rozsudku zdůraznil, že *„zákon nedává správnímu orgánu možnost správního uvážení, zda řízení o žádosti zastavit či nikoliv. Pokud jsou splněny zákonem stanovené podmínky, je správní orgán povinen řízení o žádosti*

zastavit. Nejednalo se proto o přepjatě formalistický postup, jak tvrdí stěžovatel, ale o postup v souladu se zákonem.“ Obdobně v rozsudku ze dne 7. 6. 2018, č. j. 7 Azs 132/2018-25, Nejvyšší správní soud konstatoval, že „*stěžovatelce byla dána v řízení před správním orgánem I. stupně opakovaně možnost doložit mj. úhrnný měsíční příjem ve smyslu § 42b odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců. (...) Teprve v odvolacím řízení, ve kterém se uplatňuje zásada koncentrace (viz rozsudek ze dne 19. 1. 2017, č. j. 10 Azs 206/2016-48), pak předložila nový podklad (...). S ohledem na shora uvedenou zásadu koncentrace řízení nebyla žalovaná povinna takový (nový, v prvoinstančním řízení nepředložený) podklad zohlednit.*“ (srov. např. i rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 8. 2018, č. j. 10 Azs 349/2017-45, nebo ze dne 3. 10. 2017, č. j. 7 Azs 237/2017-28).

45. V řízení před OAMP, v němž bylo navíc vyhověno jedné žádosti žalobce o prodloužení lhůty k doložení chybějících podkladů, žalobce bez relevantního vysvětlení nedoložil požadované listiny (resp. listiny jím předložené až v rámci odvolacího řízení). Žalobce měl přitom na doložení požadovaných listin od prvotního vyzvání dne 15. 7. 2024 lhůtu až do 15. 11. 2024 (resp. do dne vydání prvostupňového rozhodnutí dne 17. 1. 2025). Jestliže tedy žalobce doložil požadované listiny až po vydání prvostupňového usnesení, učinil tak zjevně v rozporu se zásadou koncentrace řízení a žalovaný nepochybil, když k dodatečně předloženým listinám nepřihlédl. K tomu ostatně žalovaný v napadeném rozhodnutí (viz str. 8 až 9) srozumitelně a v úplnosti vyložil, že z cizineckého informačního systému vyplynulo, že měl žalobce pro období od 22. 8. 2023 do 22. 12. 2024 evidováno ubytování na adrese X, a tudíž mohl OAMP doložit doklad týkající se tohoto ubytování již k podané žádosti o pobytové oprávnění s tím, že by následně v rámci odstranění vad žádosti doplnil nový doklad o zajištění ubytování po dobu pobytu na území – tj. nájemní smlouvu ze dne 23. 12. 2024, kterou žalobce mohl též do dne vydání usnesení OAMP předložit. Žalovaný dále uvedl, že žalobce mohl předložit i platební rozpis od Úřadu práce ohledně vyplacených rodičovských příspěvků a příspěvků na děti již před prvostupňovým usnesením, neboť ty byly pravidelně vypláceny už od září roku 2024. Stejně tak byla pracovní smlouva manželky žalobce zjevně vyhotovena před vydáním usnesení OAMP, neboť se z ní podává její nástup do zaměstnání dne 6. 10. 2024 a pokyn k dočasnému přidělení zaměstnance agentury práce k jinému zaměstnavateli v době od 6. 10. 2024 do 30. 6. 2025. Také výplatní pásky manželky žalobce mohly být OAMP doloženy minimálně za období říjen a listopad roku 2024.
46. Vycházejí z výše popsaného je proto v posuzovaném případě třeba uzavřít, že žalovaný jednal v souladu s § 82 odst. 4 správního řádu, pokud žalobcem dodatečně předložené doklady v odvolacím řízení nezohlednil. Takový zákonný postup přitom nelze označit za přepjatý formalismus či za nezohlednění „*složité životní a ekonomické situace rodiny*“, jak povšechně tvrdil žalobce. Nutno k tomu opětovně zdůraznit, že pokud byl žalobce ve věci pasivní, pak si veškeré negativní následky plynoucí z vlastní nečinnosti způsobil pouze on sám.
47. Závěrem se soud zabýval obecnou námitkou žalobce, že napadeným rozhodnutím došlo k zásahu do jeho práva na rodinný život, neboť hrozí odloučení žalobce od dětí a přerušení rodičovské péče, což je také v rozporu s nejlepším zájmem jeho dětí.
48. V tomto kontextu soud úvodem odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2019, č. j. 1 Azs 405/2018-67, v němž bylo konstatováno, že „*při vydání procesního rozhodnutí o zastavení řízení o předmětné žádosti tedy správní orgány nebyly povinny zabývat se otázkou přiměřenosti tohoto rozhodnutí ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců*“

(srov. např. rozsudky NSS ze dne 14. 12. 2017, č. j. 9 Azs 256/2017-57, ze dne 18. 5. 2018, č. j. 8 Azs 12/2017-40).“

49. Také podle nejnovější rozhodovací praxe Nejvyššího správního soudu k problematice zkoumání dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince v případě, že je řízení o jeho žádosti zastaveno, jednoznačně platí, že „v případě zastavení řízení o žádosti o vydání (či prodloužení doby platnosti) povolení k dlouhodobému pobytu nepřichází posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žadatele v úvahu, jelikož o žádosti není věcně rozhodováno.“ (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 9. 2018, č. j. 8 Azs 163/2018-50, ze dne 3. 5. 2017, č. j. 7 Azs 46/2017-28, ze dne 28. 7. 2016, č. j. 2 Azs 76/2015-24, ze dne 16. 8. 2016, č. j. 1 Azs 108/2016-41, ze dne 19. 1. 2017, č. j. 10 Azs 206/2016-48, ze dne 27. 9. 2019, č. j. 1 Azs 405/2018-67, ze dne 29. 5. 2023, č. j. 3 Azs 248/2022-36, ze dne 20. 4. 2023, č. j. 4 Azs 63/2023-33, ze dne 22. 3. 2023, č. j. 2 Azs 39/2023- 28, nebo ze dne 29. 6. 2022, č. j. 9 Azs 59/2022-41). Jinými slovy, dojde-li k zastavení řízení, není správní orgán povinen jakkoliv zkoumat, zda jeho rozhodnutí může způsobit zásah do života cizince.
50. Ústavní soud poté v usnesení ze dne 31. 1. 2023, sp. zn. IV. ÚS 2413/22, jasně konstatoval, že „řízení v předmětné věci bylo v souladu s § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu zastaveno z důvodu neodstranění vad žádosti (tj. nepředložení všech zákonem požadovaných dokladů), a proto se Ústavní soud ztotožňuje se závěry Nejvyššího správního soudu, že v daném případě nebyl dán prostor pro posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí. Zákon nedával správnímu orgánu možnost správního uvážení, zda řízení o žádosti zastavit, či nikoliv. Jsou-li splněny zákonem stanovené podmínky, správní orgán je povinen řízení o žádosti zastavit. Nešlo proto o přepjaté formalistický postup, jak tvrdí stěžovatel, ale o postup v souladu se zákonem. Na základě výše uvedeného Ústavní soud neshledal porušení stěžovatelových základních práv (...).
51. Soud tudíž v nyní projednávané věci nepřisvědčil ani obecné námitce žalobce, že se správní orgány měly zabývat zkoumáním přiměřenosti dopadů rozhodnutí do jeho rodinného života. Soud si je zároveň vědom toho, že v otázce možnosti posuzování dopadů procesních usnesení do soukromého a rodinného života cizince existuje jistá nejednotnost v dřívějším rozhodování Nejvyššího správního soudu, pročez tato otázka byla předložena rozšířenému senátu Nejvyššího správního soudu (sp. zn. 8 Azs 99/2023). Zdejší soud nicméně zastává jednoznačný názor opřený o shora poukazované recentní judikáty Ústavního soudu a Nejvyššího správního soudu, že se potřeba posoudit přiměřenost dopadů rozhodnutí (§ 174a zákona o pobytu cizinců) uplatní toliko při rozhodování ve věci samé – tj. netýká se rozhodnutí procesního charakteru. OAMP tak v řešeném případě nebyl povinen zkoumat, zda jeho rozhodnutí může způsobit zásah do osobního či rodinného života žalobce. Nebylo tak rovněž nutno zjišťovat jakékoliv další skutkové okolnosti pro posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí do života žalobce.
52. Stejnou optikou je pak třeba hodnotit také povšechné tvrzení žalobce o povinnosti správních orgánů zabývat se přiměřeností dopadů rozhodnutí o zastavení řízení v kontextu nejlepšího zájmu dětí. Ani tuto povinnost totiž nelze vzhledem k poukazovaným judikатурním závěrům (bez dalšího) dovozovat. V posuzovaném případě přitom nevystaly žádné naprosto specifické (ojedinělé) okolnosti, pro které by snad bylo namístě se přiměřeností dopadů s ohledem na nejlepší zájem dítěte zabývat (srov. např. usnesení Ústavního soudu ze dne 31. 1. 2023, sp. zn. IV. ÚS 2413/22, nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 6. 2022, č. j. 9 Azs 59/2022-41).

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

53. Zdejší soud pak v této souvislosti zdůrazňuje, že je naprosto nepřijatelné, aby byl nejlepší zájem dítěte zákonnými zástupci nezletilých dětí (zde žalobcem) vnímán a vykládán jako jakýsi „neproniknutelný štít“, který by je měl ochránit před následky jejich protiprávního jednání či opomenutí v kontextu jejich pobytové situace, resp. že by žalovaný měl tolerovat jejich nezákonné chování, popř. rezignovat na zákonný postup ve smyslu zákona o pobytu cizinců. Takový výklad dle soudu nelze v žádném případě připustit, neboť by šel přímo proti samotnému smyslu relevantní právní úpravy tak, jak už tato byla dříve vyložena. Možná k tomu připomenout i názor Ústavního soudu vyslovený v usnesení ze dne 9. 6. 2004, sp. zn. III. ÚS 260/04, že „*subjektivní ústavně zaručené právo cizinců na pobyt na území ČR neexistuje, když je věcí suverénního státu, za jakých (nediskriminujících) podmínek připustí pobyt cizinců na svém území.*“
54. Soud podle § 52 odst. 1 s. ř. s. pro zjevnou nadbytečnost ve věci neprovedl žalobcem navržené dokazování žalobou napadeným rozhodnutím, prvostupňovým rozhodnutím OAMP, odvoláním žalobce proti prvostupňovému rozhodnutí a „*skutečnostmi o rodině žalobce plynoucími z obsahu spisové dokumentace*“. Uvedené dokumenty (resp. z nich plynoucí zjištění) jsou totiž součástí správního spisu, přičemž jeho obsah (tj. všechny jeho součásti) nelze bez dalšího považovat za důkaz. Vychází-li soud ve správním soudnictví z údajů a listin obsažených ve správním spisu, nejedná se o dokazování ve smyslu výše zmíněného ustanovení s. ř. s. (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 5. 2015, č. j. 7 As 83/2015-56, ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008-117, nebo ze dne 29. 6. 2011, č. j. 7 As 68/2011-75). Vyplývá to ze samotné podstaty řízení ve správním soudnictví, které je přezkumným řízením řízení správního, přičemž správní spis je obrazem a výsledkem správního řízení, dokládající skutkový stav, který tu byl v době rozhodování žalované (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 5. 2019, č. j. 3 Afs 194/2017-25).
55. S ohledem na vše výše uvedené tudíž soud vyhodnotil žalobu v mezích uplatněných žalobních bodů jako nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. výrokem I. rozsudku zamítl.
56. Současně soud v souladu s § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. výrokem II. rozsudku nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 14. července 2025

Mgr. Radim Kadlčák v.r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.